

Тетяна Брукс

Переможець

*І зустрінеш тоді, коли не чекаєш!
І знайдеш не там, де шукаєш.
(з інтернету)*

1

Зустріч

Соломія увійшла в автобус. За нею повільно, крекчачи і зітхаючи, лаштувалася підійматися вутленька старенька у кримпленовій сукні.

Як їй не жарко? — протиснулася думка між важливих ділових. Цей липневий день тільки-но розпочинався, тому свіжих вражень і думок Соломії приходило багато. Якась бабуся то так, то інак намагалася ступити на зависокий східець. Її випередив рославий пан у стильному лляному костюмі. Він легко заскочив до автобуса, підхопив схожу на базарний кошик бабусину сумку, і, здалося, заніс її в салон разом з господинею.

— Хутчіш, хутчіше, — зарипіло автобусне радіо, — двері зачиняються, наступна зупинка: бзз... мзз... зского.

— Заходь, хлопчику, заходь, піднімайся скоріше, — підштовхувала перед собою хлопчика років чотирнадцяти повна спітніла пані. — Чуєш: «двері зачиняються».

Вона насилу підняла опасисту ногу на наступну сходинку, намагаючись вхопитися за непевну, майже зламану ручку дверей. «Високий» простягнув свою довгу ручищу, вхопив пухку долоню і зтягнув розпашілу, як весь автобус, жінку досередини.

Хтось ще заходив, та Соломія вже не бачила. В автобусі було багато вільних місць, але дуже спекотно, їй не хотілося прилипнути стегнами до гарячого дерматинового сидіння й зім'яти свій легкий сарафан на тонких бретельках. Соломія пройшла в кінець цього стогнучого, важко дихаючого громадського транспорту і відвернулася до вікна.

Нарешті, розхлябане диво техніки рушило і... «уффф», у відкритий люк стало заповзати повітря.

Субота божевільний день. Спочатку стрижка. Встигнути б. А то Танька така зараза, бодай на п'ять хвилин запізнишся, обов'язково посадить у крісло наступного клієнта. З іншого боку, її можна зрозуміти. Всі жінки міста бажають бути обчикриженими Танюшиними «золотими» ножицями. Потім бібліотека... не забути по дорозі зайти в аптеку... до видавництва... зателефонувати

мамі... ні, спочатку мамі, потім до видавництва... так логічніше — жонглювала планами на день Соломія. — Добре, що автобус не забитий. Хоч якийсь рух повітря з люка.

Але, ще навіть не доїхавши до наступної зупинки, вона відчула, як хтось занадто близько підступив до неї ззаду. Господи, така спека, а вони тиснуться один до одного, як ті горошини в стручку. Автобус же напівпорожній! Їм що, місця мало? Тулиться, ще й дихає, як той паротяг...

Не озирнулася. Зробила крок вперед, майже облипла поручень, і знову занурилася в свої думки.

Автобус зупинивсь. Відбулися якісь переміщення. Потім, кашляючи, апарат на колесах рушив далі.

Ну що за нахабство! Козел якийсь! — мовчки обурювалася Соломія, знову відчувши навислу над собою гарячу брилу. Вона хотіла було дати відсіч нахабі, глянула через плече вгору і... обімліла. Слова застигли, так і не вирвавшись назовні. Зверху в її декольте захоплено вступилися сині очі якогось здоровезного пана. Він ледве дихав через злегка відкритий рот, з куточка якого готова була стекти тоненька цівка слини.

— П-пробачте, — промимрив ВІН, облизнув губи, проковтнув. — Я не хотів вас образити. Просто... Побачив вас і... і все. Все. Розумієте...

Він не говорив, він хрипко видихав слова:

— Ви така... У вас такі... Такі гарні груди...

Брови Соломії підскочили. Нахиливши голову до плеча і наморщивши лоба, вона подивилася в його потемніли очі, в яких металася розгубленість.

— Уявляю, що ви про мене думаєте, — продовжував спокійніше, не отримавши грубої відповіді він. — У нас же не прийнято говорити такі компліменти, але... ще раз пробачте, будь ласка, — хитнувши головою, виправдовувався пан каланча.

Він все ще не міг відірвати погляду від двох пишних булочок, що м'яко погойдувалися в ритм з рухом автобуса.

— Але ви не подумайте нічого поганого, я не хочу вас образити, зовсім навпаки... я просто втратив контроль. Ви пробачаєте мене? — він, нарешті подивився Соломії в обличчя.

Вона з цікавістю розглядала цього представника сильної статі, який лепетав як дівчак. Виду він був аж ніяк не дитячого. Великий, сильний, хоча відчувалася в ньому чи втома, чи якась слабкість. Красивим його теж можна було назвати з великою натяжкою: завеликий ніс, тонкі губи, глибокі носо-губні зморшки. Але очі! Пронизливо сині, зухвалі, з виразними промінчиками, що розходилися від їх зовнішніх куточків.

Він багато сміється — подумала Соломія.

— А я й не ображаюся, — визивно задерла

носа Соломія. — Врешті-решт, не щодня такий комплімент отримуєш. Незвично... небанально, так би мовити. В основному, чоловіки на ноги від вух западають...

Соломія опустила очі, почервоніла. Ноги в неї не росли від вух.

— Але мені подобаються речі нетрадиційні... Та, вибачайте, мені час виходити, — різко змінила тему вона. Зітхнула, повела плечем, відсторонюючи чоловіка, що так чудернацьки реагує на жінок, і вже збиралася пройти до дверей, коли почувла:

— Ви все-таки образилися... А я б все на світі віддав, щоби до того як настане мій смертний час мати можливість торкнутися таких грудей.

Соломія здивовано подивилася на песимістично налаштованого велетня і засміялася. Не могла не розсміятися — так по-дитячому сумно прозвучали його слова.

З автобуса вони вийшли разом.

— Віктор, — представився він. Хрипота в його голосі майже зникла, але тільки майже: залишилася чаруюча вібрація глибокого баритону.

— Соломія, — подала вона руку для потиску.

2

Соломія

Життя Соломії Климко, не сказати щоб не

вдалося. Все в неї складалося, як у людей: мама-тато, школа-інститут-робота. Причому, на роботу після випуску зі столичного Національного університету її направили не в яке-небудь задрипане селище, а до обласного центру, в Черкаси — місто хоч і невелике, проте сучасне, чисте. Та й ціни на оренду квартири вдвічі, а то й утричі менші столичних. Тільки от свого часу тут відкрилося кілька заводів з робочими місцями жіночого спрямування: трикотажна фабрика, завод хімічного волокна, фабрика вишивки імені Лесі Українки, тож і потягнулися сюди дівчата з довколишніх сіл. Тепер Черкаси «місто наречених».

Ні, в Черкасах не так як співалося у тій старій пісні про місто, де «за статистикою дев'ятеро хлопців на десять дівчат», тут мабуть, на десять молодих жінок сім, а то й лише п'ять чоловіків. Половина з них — одружені. Половина від половини — п'ють або не працюють. Що залишається? Навіть якби Соломія була писаною красунею з довгими ногами, пишною шевелюрою й ідеальною 90-60-90 фігурою, і то не факт, що вона змогла б знайти собі гідну пару. А Соломія не мала таких характеристик. Круглі щічки з ямочкою на одній з них та пухкі губки робили личко милим. Фарбоване в модний рудий трішки зухвалий колір волосся, доводилося жорстко філірувати щоб надати йому хоча б якийсь об'єм, а зачісці

стильність. А фігура... Ох, власна фігура викликала у Соломії стабільне небажання підходити до дзеркала, округлість талії і стегон були далекими від всім відомого стандарту топ моделей. А об'єкт сьогоднішньої уваги — груди — так взагалі, завдавали їй суцільного клопоту. Пишні, широко і високо посаджені... важко було знайти бюстгальтер, який би не стискав їх, утворюючи складку, що починалася майже від горла. Соломія ненавиділа це. Всіляко уникала тугих ліфчиків і глибоких декольте. Вона соромилася своїх шикарних грудей, ховала їх. Сьогодні, вперше за кілька років, вона одягла відкритий сарафан. І якби не було так жарко, напевно, вибрала б інший одяг, скромніший.

Втім, та обставина що Соломія досі не вийшла заміж, не надто її засмучувала. Інколи це викликало певне занепокоєння, не більше.

Її місцеві подруги і співробітниці мали вже не тільки чоловіків, а й дітей, і весь свій час присвячували їм. Та й у гості її, самотню жінку, сімейні тепер звали рідко. У Соломії з'явилася купа вільного часу, який вона не знала куди подіти. Пробувала ходити в спортивний зал і спа-салони, але це вимагало значних вкладень, а грошей було не так багато. Ось і стала Соломія пробувати себе в літературі — як-не-як журналістка, це ж майже те саме, що письменниця, хіба ні?

Якось несподівано для самої неї написався вірш. Потім оповідання, і ще, і ще. Подала кілька до газети — надрукували. Людям сподобалося, були добрі відгуки також і в соцмережах. Соломія вирішила займатися цим систематичніше, адже вечорами, аж до пізньої ночі, вислизали із підсвідомості рядки, просилися на папір, а на ранок вона їх перечитувала і сама собі дивувалася, що це створила її уява. Перший вірш чомусь прийшов російською, а всі наступні вже рідною, українською мовою. Україна ось уже майже тридцять років як стала незалежною, а ледь не половина її жителів за звичкою спілкуються російською, а то і взагалі суржиком різних комбінацій. Нічого дивного, взяти хоч старше покоління, яке жило в русифікованих містах, хіба вони винні? Але ж я не «старше покоління», буду нести культуру в люди — жартувала Соломія. І тепер, коли її творчість дедалі більше наповнювалася українським пісенним колоритом, вірші ставали дедалі природнішими, Соломія, замість російської приказки про труд, повісила у себе в кімнаті на стіні плакат, який доводив і надихав: *«Віра без діла мертва. Відсій кукіль і відбери зерно» (А. Малишко).*

Нововідкритий у собі таланти і купа вільного часу, велику частину якого Соломія присвячувала читанню творів українських і іноземних класиків та сучасних авторів, зробили свою справу: молода

письменниця готувала тексти для випуску своєї першої книжки.

Настрій у неї був піднесеним, натхненним. Тепер Соломія любила себе, і тому зовсім не дивно, що на комплімент, який багато жінок могли б сприйняти як хамський, вона відреагувала позитивно-грайливо. Крім того, у цього здоровила були такі надзвичайно щирі очі, що зовсім не хотілося на нього ображатися.

Отже, розлучилися вони цілком мирно. Віктор попросив дозволу зателефонувати Соломії, але вона відмовилася дати свій номер телефону. Якщо доля — зустрінуться знову. Бог зведе. Віктор, мабуть, не покладався аж так на Господа, бо простягнув їй свою візитку:

— Будь ласка, зателефонуйте мені, коли у вас буде час. Мені б дуже хотілося пригостити вас тим, що ви любите.

Отак: не звичною чашкою кави. Не банально — вечерєю, а «тим, що ви любите»...

Як мило, — думала Соломія, розглядаючи візитку. А що я люблю? — раптом розгубилася вона.

3 Віктор

Ну молодець, оце видав номер на канаті... Як

пацан якийсь малолітній слину розпустив... ніби цицьок у житті не бачив... давно ж не хлопчик наче... Легкими хмарками купчилися докори самому собі. Але ж яка? Га?! «... Не щодня такі компліменти...» А я б щодня говорив такі компліменти. Тільки нікому вони на хрін не потрібні. Лариса вже зовсім не реагує на мої упадання. Ясна річ, чверть століття разом. Двох дітей підняли... Набрид їй? Приївся? Але чорт забирай! Я успішний бізнесмен, грошей вистачає на всі потреби і їй, і дітям... Начебто освічений. Не хам, не потвора. Що не так? Адже знає, як мені всього цього не вистачає. Це ж так важливо: торкатися, цілуватися, обійматися, ну і все інше... Ні, звичайно, вона дружина гарна, тільки якась агресивна стала, різка, непримиренна... шкода. Клімакс, можливо? Але чи дає їй це право не кохатися з власним чоловіком? Думаю, є хтось у неї... Діти вирости... Віктор насупився: а далі що?

Далі Віктор залишився в глибокій задумі. Бозна відколи довелося скористатися громадським транспортом, і на тобі — скільки відразу незвичайних думок наринувло. Коли сам-на-сам у автомобілі — що? Сів за кермо і відпрацьовуєш денний план. А тут бабусі в кримпленових, часів колективізації, сукнях, важкі мадам, нездатні самі піднятися на сходинку автобуса, молоді жінки з приголомшливими грудьми... Скільки ж я